

จากโลกไปอีกสี่คน...

ครั้นแล้วก็ถึงวันที่ ๓ ธันวาคมซึ่งเป็นวันสุดท้ายของการยิงเป้า ประหารชีวิตนักโทษที่เหลือหกคน มีคนเดียวที่ไม่ได้ถูกขังร่วมกับเราคือนายลี บุญตา ถูกตัดสินประหารชีวิตข้อหาพยายามฆ่าหลวงพิบูลสงคราม

ยามเข้ามีดเมื่อผู้คุมเปิดคุกเรียกนักโทษประหารออกมา พบว่าพวกเขาแต่งตัวรออยู่แล้ว ร.ท. ณ เณร ตาละลักษมณ์ สวมกางเกงขาวยาวสักหลาดสีเทาอ่อน เสื้อสเวตเตอร์แขนยาวลายขาวดำ หวีผมเรียบแปล้ ทาแป้งจนหน้าขาวล่อน ร.ท. เสริม พุ่มทอง แต่งตัวเรียบร้อย หวีผมเรียบเช่นกัน ณ เณรเอ๋ ยิ้ม ๆ ว่า “พร้อมแล้วจ๊ะ!”

แล้วผู้คุมกับนักโทษทั้งหมดก็เดินหายเข้าไปในความมืด ม่านหมอกปกคลุมคนทั้งห้า แว่วเสียงเพลงดังจากความมืด

ผู้คุมหันแล้วให้เราฟังว่า ตลอดทางจากแดน ๖ ไปจุดประหาร ร.ท. ณ เณร ไม่มีแว่วของความกลัวแม้แต่น้อย เขาหัวตรวนเดินนำหน้านักโทษคนอื่น ๆ ร.ท. เสริม พุ่มทอง กับ ร.ท. สัย เกษจินดา เดินตามไป ตามด้วยนายดาบพวงพลนารี นายทง ช่างชาญกล ณ เณรร้องเพลงราวกับกำลังไปเที่ยว เพื่อนของเขาที่ร้องคลอตาม มันดัดแปลงมาจากเพลง *เจ้าแม่ยุพดี* ของหลวงวิจิตรวาทการ ณ เณรแต่งคำร้องใหม่เป็น

“ตื่นเข้าสู่สราญ พวกเราเบิกบานกลม

หอมกลิ่นปืนกล ห้าคนจะขอลาตาย

พวกเราเหล่าทหารชาญสนาม ไม่ครั้นคร้ามปืนกลเราทนได้

แม้ตายจากฝักชื่อเลื่องลือไกล ขอชาวไทยจงประสบพบความจริง

ว่าเราไม่ผิดคิดกระด้าง ทำลายล้างผู้ใดให้เกรงกริ่ง

ละล้าวนเรื่องมดเท็จแกล้งเพ็ดพิง ขอทุกสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่าปิดความ”

เสียงเพลงจางหายในสายลมหนาว

นักโทษทั้งห้าเดินไปสมทบกับนักโทษอีกคนหนึ่งคือนายลี บุญตา ที่รออยู่แล้ว ณ เณรมองซ้ายมองขวาแล้วขยับตัวเข้าไปใกล้นายลี เอ่ยว่า “นี่เนาะ ลี ไหน ๆ เรา ก็จะตายพร้อมกันอยู่แล้ว อ้าวขอถามลี้่อจริง ๆ เถอะว่าลี้่อกับอ้าว เคยรู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า อ้าวอยากรู้ความจริงก่อนที่อ้าวจะตายเหมือนกัน ว่า มันอะไรกันแน่”

ทุกคนเงี่ยหูรอฟังคำตอบ ลี บุญตา หนึ่ง ในที่สุดอดีตคนรับใช้ของนายกรัฐมนตรีก็เอ่ยว่า “ไม่เคย”

ณ เณรยิ้มแคร์ ๆ

ในการฟังเทศน์ครั้งสุดท้าย ณ เณรขอเป็นผู้อาราธนาศีล เสียงของเขากังวานแจ่มใส เมื่อให้ศีลห้าจบ เขาก็กล่าวอาราธนาธรรม ไม่มีวีแววของความห้วนไหวในดวงจิตสักนิดเดียว การประหารเริ่มที่ ร.ท. ลัย เกษจินดา กับ นายทงเป็นคู่แรก ร.ท. ลัยจับมือ ร.ท. เสริม แล้วหันไปบอก ณ เณรว่า “เดี่ยวตามมานะ” ณ เณรว่า “ตกลง”

แล้วเสียงปืนก็กังวานเข้าไปในหัวใจของทุกคน

คู่ที่สองคือ ร.ท. เสริม พุ่มทอง กับนายดาบพวง พลนาวิ นายดาบพวง ร้อง “ผมไม่ผิด ๆ” ตลอดทาง ส่วน ร.ท. เสริมสงบเยือกเย็นจนน่าที่สุดท้าย

คู่สุดท้ายคือ ณ เณร ตาละลักษมณ์ กับนายลี บุญตา ณ เณรขออนุญาตเขียนจดหมายถึงแม่ เจ้าหน้าที่ก็หากระดาษกับปากกามาให้ เขาเขียนว่า “ผมไปเป็นสุขแล้ว ขอคุณแม่อย่าเป็นห่วงผมเลย...”

นายลี บุญตา ร้องให้ไปตลอดทาง คร่ำครวญ “ผมไม่ผิด ไม่เคยคิดทรยศ...ว่าจะช่วยแล้วทำไมไม่ช่วย...” ตรงข้ามกับ ณ เณรซึ่งเดินตัวตรง ส่งฝ่าเผยคุยกับเจ้าหน้าที่คนหนึ่งไปตลอดทาง กรรมการประหารคนหนึ่งเอ่ยว่า “เออ! ใจเขาดีจริง!”

ก่อนเข้าหลักประหาร ณ เณรหันไปถามนายลีอีกครั้ง “เดี่ยวเอ็งก็ต้องตายอยู่แล้ว บอกมาตามตรงว่าใครใช้ให้เอ็งไปยิงเขา”

ลี บุญตา ตอบเสียงสะท้อน “เปล่า”

ณ เณรสะบัดหน้า เดินเข้าไปที่หลักประหารทันที เป็นอันว่า ‘ท่าน’ ของนายลีคือใคร จะเป็นความลับไปตลอดกาล

เจ้าหน้าที่เอาผ้ามาผูกตา ณ เณรว่า “ไม่ต้องผูกไม่ได้หรือ?”

เจ้าหน้าที่ตอบเหมือนเดิมว่า “ทำตามระเบียบครับ”

ลมหนาวพัดโชยมาอย่างต่อเนื่อง นายทหารหนุ่มผู้ใกล้ตายเต็มที่เอ่ยยิ้ม ๆ “แหม! ตรงนี้ลมพัดเย็นดีจริง”

๐๖.๒๐ น. ปืนสองกระบอกคำรามพร้อมกัน นายลีเงียบสนิท ส่วนฝั่ง ณ เณรปรากฏเสียงร้องดังขึ้นว่า “ยังไม่ตายครับ ยิงซ้ำอีก!”

นายทิพย์ มียศ ผู้ยิง ๓ เณรตะลึงงันเพราะไม่เคยเห็นสถานการณ์อย่างนี้มาก่อน เพชฌฆาตมือสั้น ยิงต่อไม่ได้ นายเหรียญ เพิ่มกำลังเมือง เพชฌฆาตอีกคนหนึ่งจึงกระโดดเข้าไปทำหน้าที่แทน เสียงปืนคำรามอีกครั้ง นักโทษหนุ่มผู้ไม่กลัวตายก็คอพับสิ้นใจ

เราฟังเรื่องที่คุณพ่อเล่าแล้วงั้นไป แดน ๖ จมในความมืดและสลดหดหู่ ข้าพเจ้าไอนหนักต่อเนือง เห็นเลือดสีแดงหยดหนึ่งกระเซ็นบนเสื้อสีน้ำเงิน จากโลกไปสลับแปดคน วิญญาณทั้งสลับแปดจะไปถึงสวรรค์หรือไม่ ข้าพเจ้าไม่รู้